

Penge præsidenter og andre virtuelle værdier

Den 6/1 2024 var det præcist 3 år siden, at trumptilhængere stormede kongressen i forsøget på at omgøre resultatet af præsidentvalget og forhindre indsættelsen af Joe Biden som USA's præsident.

To delstater har erklæret, at Trump på grund af manipulation og magtmissbrug er uegnet til at stille op som kandidat til præsidentembedet igen.

Men den amerikanske højesteret har allerede taget det republikanske partis indstævnelse af delstaternes skridt over for Trump op, og det er sandsynligt, at forsøget på stille juridiske forhindringer op for ham her som i andre sammenhænge kommer til at gavne ham i kampen om at blive USA's præsident endnu en gang. Det vil vise sig, hvis delstaternes skridt over for ham kendes ugyldige af den højesteret, hvis sammensætning han selv har præget, for så vil han kunne sælge delstaternes juridiske skridt over for ham som del af fortællingen om sig selv i valgkampen, dvs. som del af fortællingen om sig selv som uretmæssigt forfulgt af etablissementet. Det passer med andre ord perfekt ind i hans politiske marketingstrategi.

Joe Biden, en oldsag på 81 år, tager eksplicit de store ord og "værdier" op i kampen mod Trump, hvor han fremhæver, at næste præsidentvalg handler om selve demokratiet, det amerikanske og dermed resten af verdens.

Donald Trump er den yderste og ultimative konsekvens af den udvikling, som den frie verden, globaliseringens monetære og militære magt bygger op om:

Italesættelse, kommunikationens og bevidsthedens genese, marketing, dvs. selvrealiserende former for skabelse af semantiske værdier, funderet i simpel benægtelse af den ontologiske forankring i selve tilværelsen, dvs. livet på planeten, altså løgn!

Sagt på dansk:

Den demokratiske proces, som Trump forstår og benytter sig af, bygger op om markedets pålydende værdier, dvs. de virtuelle værdier, løsrevet i forhold til de funktionelle og ontologisk videnskabeligt kvalificerede former for sandhed.

Man kan også sige det på den måde, at det er markedsværdierne i sig selv, menneskets eller personlighedens suveræne forfængelighed, de pålydende værdier, der definerer og bestemmer udviklingen politisk, militært og økonomisk, ikke i nogen entydig funktionel eller meningsfuld retning, men netop i retning mod undermineringen af livets forudsætninger og dermed som udtryk for en form for selvnegerende succes, dvs. som udtryk for en "udviklings" performative selvnegering.

Det handler om, at løgnen er blevet et faktum som fundamentalt aktiv i den fri verdens bidrag til udviklingen.

Genesen bag værdierne, det virtuelle

Hvad er det for en selvforståelse, som sælger i USA?

Hvordan skabes den!

Chat GPT afsøger og redefinerer nu de semantiske strukturer, som findes afsløret i det store WWW. Hvis man prompter et spørgsmål, som har en historik og dannelseshistorie med sig, så kan man bruge den til at afdække selve den semantiske struktur, som er med til at danne en kognitiv ramme, som menneskets selvbeskrivelse falder i.

Mit spørgsmål til Chat GPT:

Kan du rent semantisk se en sammenhæng mellem det, som kunne kaldes italesættelsens magt og det at være marketingekspert, sådan som Trump må siges at være, da hans mest sælgende bog handler om netop marketing. Kender du Søren Gosvig Olesens oversættelse og skabelse af udtrykket, italesættelse. Han var min vejleder på filosofisk institut i 1987, og beskriver med sin begrebsdannelse det faktum, at der ligger en genese skabelse, dvs. et emergent aspekt bag selve dannelsen af meningen, det der bærer erfaringen hos det levende menneske?

Chat GPT:

Ja, jeg kan se en semantisk sammenhæng mellem italesættelsens magt og marketing. Italesættelse er en måde at konstruere og formidle betydning på, og marketing er en måde at formidle betydning på for at påvirke folks opfattelse af et produkt eller en tjeneste. Begge fokuserer på at skabe en

bestemt opfattelse af noget gennem sproglige og visuelle midler.

Jeg er bekendt med Søren Gosvig Olesens oversættelse og skabelse af udtrykket italesættelse. Han er en dansk filosof og oversætter, der er kendt for sit arbejde med fransk filosofi og dekonstruktion. [Ifølge Gosvig Olesen er italesættelse en måde at konstruere betydning på gennem sproglige og kulturelle praksisser, og det spiller en vigtig rolle i, hvordan vi forstår og oplever verden omkring os 1.](#)

Det emergente aspekt af dannelsen af meningen, som du nævner, er også en vigtig del af Gosvig Olesens filosofiske arbejde. [Han har argumenteret for, at betydning ikke er fastlagt på forhånd, men snarere opstår gennem en kompleks interaktion mellem sproglige og kulturelle praksisser og den enkeltes erfaringer og opfattelser 1.](#)

Jeg har gennem mit filosofiske arbejde siden 1980'erne været fokuseret på det performative, skabende, emergente i og bag den sociale og psykiske kognitive adfærd, og har med min bog fra 2011, Realitetens konflikt vs konfliktens realitet, arbejdet med en paradoksalt distinktion mellem den konstruerede realitet og den ikke konstruerede realitet, som jeg benytter mig af i min tematisering af iagttageren, dvs. en hvilken som helst konkret kognitiv adfærd.

Siden ca. 1987 har jeg arbejdet ud fra den grundantagelse, at spørgsmål, der fundamentalt set går på, hvad der "er", hvad det "at være" "er", altså selve filosofiens og erkendelsesteoriens grundspørgsmål, ikke kan afgøres hinsides det, der falder i meningens form. Med andre ord, erfaringen, de kognitive processer udfolder sig i meningens form, i et konkret performativt medie, på eget emergente niveau, som udtryk for en egen genese, tidslighed.

Tematiseringen af dette, som for mit vedkommende udfolder sig i overensstemmelse med dette lands og andre nationers institutionelt

repræsenterede professionelle filosofiske autoriteter¹, retter sig især mod Martin Heideggers filosofi, bl.a. konkretiseret med hans konstatering af, at "Ontologi kun er mulig som fænomenologi", at meningen er konstituerende for fænomenet og dermed en hvilken som helst form for lære/tale om fænomenet, altså den ontologi, der kun er mulig som fænomenologi.

Det er semantik, ontologi, at beskæftige sig med de værdier, der udfolder sig i den stort anlagte globale kommunikation, hvor polariteten mellem den fri verden og resten af verden nu igen er blevet meget påtrængende, lang tid efter den kolde krigs afslutning.

En række konflikter rundt om i verden har været med til at definere modsætningsforholdet mellem den fri verden og resten af verden, den vestlige verden og resten.

De helt store og rejste spørgsmål går på, om den position, som USA har i verden, som supermagt, den vestlige fri verdens ideologiske holdepunkt og centrum for verdens politiske, militære og finansielle magt, kan holde med og uden et genvalg af Trump.

Svaret er ifølge min analyse ikke som forventet inden for mainstreamen af medier, der har det til fælles, at de står sammen om den sidste store fortælling. [Den store fortælling - krig, olie og afhængighed | Ingeniøren](#)

Trump er ikke først og fremmest årsag til problemer eller forklaringen på sig selv som fænomen.

Trump fanger opmærksomheden, men det, at han fanger opmærksomheden, er mere interessant, end han selv er, set ud fra en forklaring, der går på, hvordan han er mulig.

Trump kan forklares som kulminationen på en mere fundamental udvikling end den udvikling, som man søger forklaringen på med ham som årsag.

Man kan fx fokusere på det, at liberalister og ekstremt markedsorienterede former for ideologi tog rent over i begyndelsen af 00'erne inden for det topstyrede italesættelse af udviklingen. Man så her, hvordan politikere som danske Anders Fogh Rasmussen styrede kommunikationen via medierne, hvor distinktionen mellem videnskabelig sandhed og politiske udsagn med fuldt overlæg blev udvandet, dvs. den politiske udtalelse fik tilskrevet samme

---

¹ Klausen, Søren Harnow: *ontologi* i *Den Store Danske* på [lex.dk](https://denstoredanske.lex.dk/ontologi). Hentet 12. januar 2024 fra <https://denstoredanske.lex.dk/ontologi>

forpligtende karakter i medierne, som den videnskabeligt kvalificerede udtalelse. Distinktionen mellem sand og falsk blev undergravet af magteliten i det danske samfund, på samme måde som det skete i resten af den vestlige verden. Det skete ud fra en ideologisk dyrkelse af markedet og det politiske systems markedsværdier som styrende kræfter, der skulle betragtes som garanten for udviklingen frem mod den bedste af alle verdener. Det var den store fortælling, som lå bag italesættelsen af den herskende orden, den herskende ordens semantiske referenceramme, det som bar indholdet i de især kommercielle medier men også de to store tv stationer, DR og TV2.

Jeg beskrev udviklingen i en række artikler, som bl.a. blev offentliggjort i det nu hedengangne Modkraft.dk, men også her på mit eget site:

https://www.google.com/search?q=den+herskende+ordens+l%C3%B8gner&rlz=1CATVZD_enDK888&oq=den+herskende+ordens+l%C3%B8gner&aqs=chrome..69i57j33i160.8019j0j4&sourceid=chrome&ie=UTF-8

Skridtet, fra at undergrave distinktionen mellem sand og falsk til det ensidigt at satse på løgnen, når det virker opportunt for en deltager i kampen om finansiell og politisk magt, sådan som Trump gør uden blusel, er ikke ret stort. Det var budskabet, konsekvensen af udviklingen, som jeg beskrev fra og med 2008 frem til konklusionen med trumpismen i 2016.

Fokus og afledning

Medierne fjerner performativt opmærksomheden fra sig selv med sine tematiseringer. Det falder som resultat af deres dagsorden, der handler om alt andet end det eksplicit at beskrive eller problematisere sine værdier, fordi disse værdier lever bedst som implicit konstituerende element bag kommunikationen, dvs. som utematiserede og uproblematiserede ideelle holdepunkter bag italesættelsens genese.

Men hvis globaliseringen og det, som mainstream medierne står for, er de bagvedliggende sammenhænge bag den truende udvikling, som man ser det truende i med udsigten til, at Donald Trump endnu engang kan blive præsident for verdens primære magt, så komplicerer det tilværelsen voldsomt for den orden, der forsøger at opretholde forestillingen om sig selv som blomsten af udviklingen.

Når udviklingens fatale retning forklares med en bestemt form for dyrkelse af globaliseringens værdier, afslører værdierne sig som noget, der ligger i en problematisk adfærd. Det ved man på

direktionsgangene i organisationerne bag kommunikationen. Og det undgår man at komme ind på af samme grund.

Den offentlige opmærksomhed er begrænset, og den fyldes op af de tematiske tilvalg, som træffes på organisationsniveau:

[Organisationerne bag massekommunikationen \(arbejdsforskning.dk\)](http://arbejdsforskning.dk)

Det er ikke virkemidlerne, mediernes performans, de stiltiende værdier, den herskende orden, der problematiseres. Det ville komplicere det, som organisationerne opfatter som deres arbejde.

Men disse værdier kritiseres nu ude fra af ikke vestlige politiske, økonomiske og militære magter, som vesten er i åbenlys konflikt med nu, som konsekvens af udviklingen.

Den sociale konflikt tager over med sin egen dynamik og iboende konstruerede semantiske værdier.

Vi er på mange måder trådt tilbage til en semantisk referenceramme, der minder om tiden før murens fald i 1989.

Globaliseringen, den frie verdens værdier!

Hvad er det fundamentalt set, som den vestlige verden, der kalder sig den frie verden, står for?

Hvordan spiller det virtuelle ind i det sociale, den fundamentalontologiske konstitution af det at være menneske her som der?

Hvad er penge?

Hvad er magt?

Hvad er demokrati?

Det er sådan, der spørges ind til værdierne.

Hvis mine fundamentalontologiske betragtninger er rigtige, og det står jeg ikke alene om at mene, så handler det mere om "hvordan" disse værdier manifesterer sig og lever semantisk ontologisk, end om "hvad" noget er "i sig selv" hinsides og uafhængigt af en social psykisk praksis.

Det giver mening at tale om disse fænomener, som i den grad er givet i meningens form. En fænomenologisk undersøgelse bygger forpligtende op om distinktionen mellem sand og falsk. Men den centrerer sig ikke om det at reservere meningen til en form for

substantialitet, men om fænomenernes ontologiske forankring i det sociale, kommunikationen, og menneskets bevidsthed, hvor tidsligheden og det at orientere sig i en semantisk struktur indeholdende fremtid og fortid, altså virtuelle værdier, konkret bundet op i erfaringen, nuets levende kommunikative og bevidste væren, udgør det ontologiske.

Når man mestendels taler om, "hvad" noget er i sig selv, så er det sandsynligt, at der menes noget i retning af det substantielle. Læren, om "hvad" noget er i sig selv, er tilbøjelig til at søge forklaringen i substansen, dvs. det, der er i kraft af sig selv og med nødvendighed ikke kan være anderledes.

Problemet er, at der sådan set ikke er noget substantielt bag fænomener som penge, magt og demokrati.

Der er tale om fænomener, der lever kognitivt ved en social praksis, en kognitiv adfærd. Det er baggrunden for, at det giver mening at tale om disse værdier.

Markedsværdi og holdninger er refleksionsværdier, noget der figurerer som virtuelle værdier inden for den mere gængse opfattelse af, hvad væren er. [Om opinion og statistisk ligevægt - Google-søgning](#)

Alene det, at beskrive det, virker en anelse provokerende i manges øjne.

Det synes mere klart end før, at det er konfliktens realitet, konstruerede realitet, der tager over i den kognitive performance, betinget af de problemer, som udgør den underliggende og mere forpligtende realitet, en verden i opløsning på måder, der kan forklares som konsekvens af en sejrende livsstil, kernen i globaliseringen.

Adfærden hos vinderne af anden verdenskrig og den kolde krig er forklaringen på deres krise, som ikke nødvendigvis er hele verdens krise!

Man kan, og det har jeg personligt været endog meget tilbøjelig til at gøre, anklage personer og institutioner for at have svigtet. Men på den måde manifesterer jeg mig inden for konfliktens domæne, bekræftende for dens semantik og som aktiv part i konfliktens konstruerede regime. Man kan også sige, at jeg melder mig ind på den fri verdens mange modstanderes side, og det er ikke intentionen eller befordrende for forståelsen for ret meget.

I stedet vil jeg gentage: Det interessante er fænomenernes ontologi!

Hvordan er pengene, magten og demokratiet funderet i det sociale og psykiske?

Man kan se, hvordan jeg forsøger at skabe en diskussion omkring pengenes fundering med de mennesker, der står for den officielle tilgang til pengenes væsen blandt finanssektorens egne italesættere: [Martin Wolf: 'Hvordan kunne det gå så galt?' - ALT ANDET LIGE](#) (Hvis man går ned i kommentarfeltet under artiklen, som linket henviser til, kan man se min interaktion med fx Mikael Milhøj, der har været finansiel chefanalytiker hos Danske Bank i det meste af et årti. Det er ikke en sociologisk, socialvidenskabelig tilgang til pengenes væsen, der præger dette for finanssektoren eksemplariske eksempel på en såkaldt "analytiker"!)

Diskussionen omkring relationen mellem de såkaldte virtuelle penge og nationalbanker og liberale bankers penge afslører den form for essensmystik, der præger samfundets tilgang til fænomenet penge. Finanssektorens professionelle italesættere knytter an til det, bekræfter denne performance.

Den herskende orden er bygget op om en slags essensmysticisme, centreret om en dyrkelse af pengene, som om de var noget substantielt. Det er de ikke.

Alternativet til de markedsendogent skabte penge kaldes "virtuelle" af medier og finanssektor. Det er falsk varebetegnelse, manipulation, marketing!

Bitcoins er den første og fortsat den førende form for ikke inflations penge.

Bitcoins er det egentligt første alternativ til finanssektorens inflationspenge, altså et reelt alternativ til de markedsendogent skabte penge.

De udstedes ikke af nationalbankerne, men danner som underliggende kapitalværdi nu også grundlag for dannelsen af bankpenge, dvs. den slags penge der ikke er andet end fordringer på nationalbankpenge og som udgør langt de fleste penge i den fri verdens pengeøkonomi. Inflationspengene skabes nu omkring Bitcoins, der danner grundlag for de derivater, som almindelige investorer kan købe med inflationspenge. Nationalbanker investerer sandsynligvis også allerede i Bitcoins, for at have noget at stå imod med, hvis deres egne penge mister anvendelse.

Der kan investeres i forskellige derivater, som bygger op om Bitcoins, ligesom andre kapitalværdier danner grundlag for skabelse af penge i låne- og investeringsfasen.

Det ændrer imidlertid ikke på, at Bitcoins fungerer som betalingsmiddel i sig selv uden om netop den finansielle sektor. Bitcoins er altså autonomt som betalingsmiddel i forhold til nationalbanker og liberale finansielle virksomheder.

Den vestlige verden sidder i store træk på pengeskabelsen, sådan som det pengeøkonomiske system fungerer globalt. Det er en væsentlig del af forklaringen på den ekstremt skæve fordeling af verdens rigdomme, og en af hovedårsagerne til den konflikt, vi ser nu mellem vest og lande som Kina, Indien, Iran, Rusland m.fl. på den anden side.

Pengeøkonomien, bygget op om de markedsendogent skabte penge, er ikke befordrende for en udvikling frem mod den bedste af alle verdener. Den bygger ikke op om en højere rationalitet eller formålsmæssighed.

Alene med udgangspunkt i det, kan det konstateres, at fortællingen omkring den frie verden som garant for udviklingen er falsk!

Det kan så udbygges og konkretiseres med konstateringen af, at det ekstreme overforbrug, som skævheden i fordelingen af købekraft fører med sig i vest, ikke bare sysselsætter milliarder af mennesker i Asien, men at det bunder i et forbrug af ressourcer og livsbetingelser, som på ingen måde er bæredygtig.

Den globale opvarmning, ødelæggelsen af verdenshavenes fiskebestande, forurening af miljøet med forsvindende fertilitet hos mand og kvinde til følge, jorderosion, destruktion af bæredygtige menneskelige traditioner, osv. er de konkrete resultater af det pengeøkonomiske systems succes, altså udtryk for det paradoksale i den fri verdens succes.

Det politiske systems rendyrkede form for benægtelse af det selvnegerende i sin adfærd tog form i begyndelsen af 00'erne. Jeg kalder den sejrende livsstils konflikt med sine mere oprindeligt givne mulighedsbetingelser for realitetens konflikt. Det er den, der er blevet benægtet siden, på den måde at man påstår at udviklingen, som man står for, er svaret og løsningen på sig selv. Man ser nok problemerne, men vil ikke indrømme sin egen betydning for deres opkomst. Den sidste store fortælling er altså en simpel løgn. Man ved godt, at det er den pengeøkonomiske vækst, der er problemet. Skabelsen af købekraft hos de få på bekostning af andre og selve livets betingelser er ikke løsningen på den problematik.

Realitetens konflikt slår over i menneskelig konflikt, social konflikt, krige, m.m., dvs. konflikten som socialsystem tager over som konsekvens af realitetens konflikt.

Når den politiske magt skal fordeles, så handler det om den umiddelbare evne til at sælge sig selv hos de valgbare i den demokratiske proces. Disse er tvunget til at manifestere sig på de kognitive betingelser, der hersker. Fortællingen om, at hvad der er godt for den ene i politisk og økonomisk forstand, dvs. på den fri debats og det fri markeds betingelser, det er ikke bare godt for denne, men i det hele taget, den fortælling er den herskende orden iboende. Det er den, som er døende nu med Trump, der er ved at ødelægge demokratiet via den demokratiske proces.

Trump sælger sig på den fortælling, som er problemet. Han er udtryk for markedsideologien. Den dør med ham.

Problemet for den frie verden, er at markedsideologien, forestillingen om, at dyrkelsen af markedet er garant for udviklingen frem mod den bedste af alle verdener, er et falsum, netop kontrafaktisk. Sandheden om markedet kan ikke sælges, der er ikke demokratisk afsætning på den. Men det behøver den heller ikke. Den sætter sig igennem ontologisk.

Derfor er den selvnegerende proces, som man ser i og med den demokratiske proces i USA, den frie verdens fremmeste repræsentant for demokratiet, i fuld overensstemmelse med sit eget iboende væsen. Det er ontologi.

Når Donald Trump skiftevis accepterer et valgresultat og forkaster det, alt efter hvad der er befordrende for ham selv og hans magt, så er det udtryk for den yderste konsekvens af demokratiet og den fri verdens succes. Med ham opløser demokratiet sig selv.

Det er ikke Trump, der opløser demokratiet, sådan som hans modstandere påstår:

<https://www.theguardian.com/us-news/2024/jan/13/end-of-democracy-bernie-sanders-on-if-trump-wins-and-how-to-stop-himan>

Det er den fri verdens dyrkelse af pengeværdier, politisk magt og dens forveksling med sine interesser med verdens sande almeninteresser, der er sit eget største problem og som munder ud i demokratiets og den herskende ordens opløsning.

Hvis demokratiet skal fungere i overensstemmelse med en højere rationalitet, må forståelsen for miljø og omverden, pengenes væsen

som fordeler af rigdom og gæld, markedsideologien indføres på et forfatningsmæssigt grundlag.

Det er ren utopi. Indtil da må man nøjes med mindre utopier, fx bygget op om individuel modstandskraft over for "udviklingen". Intellektuelle og konkrete former for overlevelsesstrategi i forhold til den stort anlagte italesættelse af en falsk udvikling.

[selvfinansieret fri af arbejdsmarkedet - Google-søgning](#)